

га, що дадохъ на діавола, да ми ѿ дедешъ. Сѡговоримъ Бѣца: во славу сна моего и Бѣга, да ти буде тебе и това, и чѣсе гласъ со съхъ фѣчанѣ на воздохъ, и говори диаволъ: якъ си мѣти правды, не чини таква неправда ѿ влѣще, да не ми земашь овогъ, що ми се записалъ со своѣ кровь. Сѡговори влѣща: браже истины, сѣкѣи пѣтъ лажешъ, а сегѣ право говоришь, да есмь мѣти правды: за това сакамъ, да оучинимъ праведный судъ, да истрѣгнемъ созданіе сна моего ѿ твоѣ рѣки; не е право, ты да ги дрѣжишь. Чѣлъ това Агѣпіа и се зарѣдывалъ и се ѡсвѣстилъ, какъ ѿ глѣбокѣи сонъ, и видѣлъ своѣ рѣкописаніе оу рѣки своѣ, многъ се зарѣдывалъ и сѣте, коѣ видѣли и чѣли таково чѣдо: това се чѣло по сѣчкѣи свѣтъ, това дошло оу оуши блаженномъ Львѣ Папи Римскомъ, и прѣтилъ и довели Агѣпіа, и виделъ това писаніе, и заповѣда, да буде по сѣте цѣрквы бѣгодареніе Бѣгу и Бѣгомѣтери: и многъ човѣцы, коѣ имѣле сѣкакви грѣхове, се покаале, фанале, да се надѣлѣтъ на прѣтѣа Бѣца: а Агѣпіа се оучинилъ калѣгеръ, и се покаалъ, какъ мѣ заповѣдала Бѣгомѣти; еѣже мѣтвами, аминь,

Ч Ѣ Д О 24,

Речѣнномъ подобно, ѿ Теофѣлѣ ѡрѣкшемса Хрѣта писменнѡ.

По воплощеніи Гѣа нашегѡ Іиса Хрѣта въ лѣто 537. оу епарѣхѣи Кѣлѣкѣи сѣи оу градѣ Аданѡнѣхъ былъ икономъ некѣи Теофѣлъ, мѣжъ бѣгочестивъ и добродѣтеленъ: онъ гледѣлъ црвите, се що имъ требовало: оумрелъ вѣката, и сѣте граждани реклѣ на Митрополѣта, да Теофѣла оучинѣтъ вѣка: а Теофѣлъ не сакалъ за смиреніе, и така Архѣпископъ посватѣ дрѣгога, и мѣ заповѣдалъ Теофѣла, да гѣ пѣзи, и почи-